

Arrest

nr. 108 954 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Géraldine DEBANDT, die loco advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 11 oktober 2012 werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd ter kennis gebracht op 7 februari 2013. Dat is de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Lakhal

Voorna(a)m(en): Abdelaziz

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: 20.02.1957

Geboorteplaats: Ait Youssef Ali

Identificatienummer in het Rijksregister: 57.02.20 537-74

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: Turnhoutsebaan, 190/19 2140 ANTWERPEN Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de Belgische partner van betrokkene op 28.04.2012 overleden is. Aangezien betrokkene als bewijs van inkomsten enkel het pensioen van zijn overleden partner voorlegt en uit geen van de documenten blijkt dat betrokkene op heden nog steeds over deze inkomsten beschikt, is niet aangetoond dat betrokkene aan de uitzonderings situatie van artikel 42quater, §3 van de wet van 15.12.1980 voldoet.

Gelet op het feit dat betrokkene een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat hij zijn partner voortdurende zorg moest bieden, gelet op het feit dat zijn partner ondertussen overleden is, gelet op het feit dat betrokkene verder geen bewijzen van culturele of sociale integratie voorlegt kan niet gesteld worden dat de economische, sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk van die aard is dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor wordt gerechtvaardigd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikels 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet alsook van de algemene rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid. De beslissing is als volgt gemotiveerd: (...). Artikel 42quater bepaalt het volgende: (...). Verwerende partij is overgegaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker omdat zijn partner overleden is. Overeenkomstig artikel 42quater §1, 3 is zij hiertoe gemachtigd. Artikel 42quater bepaalt echter ook dat alvorens men kan overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht men een 'onderzoek' moet doen naar: (...). Verwerende partij heeft bij haar 'onderzoek' naar deze twee onderdelen van artikel 42quater volledig onzorgvuldig gehandeld:

1. Verwerende partij heeft in maart 2012 instructies gegeven aan de gemeente van Borgerhout om een samenwoonstverslag op te maken en aan verzoeker documenten op te vragen (zie stuk nr. 2). Op het moment dat deze instructies werden gegeven aan de gemeente en aan verzoeker werden overgemaakt was de partner van verzoeker, mevrouw Peeters, nog in leven. Dit blijkt trouwens duidelijk uit het samenwoonstverslag van 29 maart 2012. (zie stuk nr. 3). Verwerende partij gaf dus geen instructies aan de gemeente en aan verzoeker met het specifieke doel om na te kijken of aan de voorwaarden van artikel 42quater § 3 werd voldaan. Verzoeker kreeg de brief met de gevraagde documenten van de gemeente op 3 april 2012 (zie stuk nr. 4). Hij had tot 3 mei 2012 de tijd om alle documenten over te maken, maar diende alles in op 13 april 2012. De gemeente faxte dit door naar verwerende partij op dezelfde dag en vroeg naar instructies, (zie stuk nr. 5). Zowel op het moment dat de brief met gevraagde documenten aan verzoeker werd overgemaakt als op het moment dat de documenten door verzoeker aan de gemeente en dan aan de verwerende partij werden doorgefaxt, was mevrouw Peeters nog in leven. Zij overleed pas op 28 april 2012, twee weken nadat de documenten werden doorgefaxt naar verwerende partij. De documenten die verzoeker overmaakte schetsen dus de situatie van verzoeker vóór het overlijden van zijn partner. Verwerende partij houdt hier geen enkele rekening mee. Zij motiveert louter dat 'betrokkene als bewijs van inkomsten enkel het pensioen van zijn overleden partner voorlegt en uit geen van de documenten blijkt dat betrokkene op heden nog steeds over deze inkomsten beschikt'. Ten eerste dient aangehaald te worden dat niet duidelijk is over welke 'documenten' verwerende partij het heeft. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat als het gaat om de documenten die verzoeker op 13 april 2012 neerlegde het logisch is dat hieruit niet blijkt dat betrokkene op heden nog steeds over deze inkomsten beschikt aangezien de documenten werden neergelegd vóór het overlijden van de partner van verzoeker. Verzoeker kon op het ogenblik van het afgeven van de documenten aan de gemeente onmogelijk voorzien dat zijn partner twee weken later zou overlijden en

hierop anticiperen. Verwerende partij motiveert haar beslissing door middel van een veronderstelling. Verwerende partij gaat ervan uit dat verzoeker geen inkomsten meer heeft omdat zijn partner overleden is en hij, vóór het overlijden van zijn partner, van het pensioen en de invaliditeitsuitkering van zijn partner leefde. Verwerende partij onderzoekt geenszins of dit in werkelijkheid ook zo is. Verzoeker woonde namelijk wettelijk samen met mevrouw Peeters. Verwerende partij onderzoekt niet of dit statuut van wettelijke samenwonende geen rechten opent na het overlijden van één van de partners, bijvoorbeeld met betrekking tot het erfrecht of met betrekking tot het pensioen of de invaliditeitsuitkering. Verwerende partij onderzoekt helemaal niet welke inkomsten verzoeker heeft na het overlijden van zijn partner, wat duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Door zich in de motivering op een veronderstelling te baseren schendt verwerende partij ook duidelijk de motiveringsplicht. Uw Raad oordeelde in arrest nr. 20.826 van 19 december 2008 (p.4) dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt: (...). Het is dus aan verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt sinds het overlijden van zijn partner (want beide andere voorwaarden van § 3 van artikel 42quater (namelijk minimum één jaar verblijf in het Rijk als familielid en bewijs van ziektekostenverzekering) werden wel voldaan door verzoeker). Verwerende partij had volledig zeker moeten zijn dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte vooraleer een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. In casu bereidde verwerende partij zijn beslissing dan ook onzorgvuldig voor. Verwerende partij hield bij het nemen van haar beslissing ook onvoldoende rekening met de volgende belangrijke elementen uit het administratief dossier:

o Verzoeker verblijft sinds 2000 onafgebroken in België. Hij verblijft hier dus reeds 13 jaar. Hiervan zijn talrijke bewijzen terug te vinden in het administratief dossier. Van 2001 tot 2009 trachtte verzoeker zijn verblijfssituatie te regulariseren door middel van verschillende aanvragen op basis van artikel 9§ 3 van de Vreemdelingenwet (zie stuk nr. 6). Verwerende partij was hier van op de hoogte bij het nemen van haar beslissing en had hier dus minstens over motiveren in haar beslissing, wat zij niet deed. Dit houdt duidelijk een schending in van de motiveringsplicht. Bovendien wordt artikel 42quater geschonden aangezien hier duidelijk vermeld wordt dat “bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk”.

o Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 2002 samenwoonde met mevrouw Peeters waarmee hij een hechte relatie had (zie stukken nr. 7 en 8). Hij woonde dus meer dan 10 jaar met haar samen toen ze overleed. Mevrouw Peeters was zwaar ziek en invalide (zie stuk nr. 9). Verzoeker zorgde voor haar. Mevrouw Peeters was, zoals de arts in het medisch attest attesteert, ‘continu zorgbehoevend’ (zie stuk nr. 10). Verzoeker moest dus continu voor haar zorgen. Hierdoor kon verzoeker onmogelijk gaan werken of zich sociaal en cultureel integreren. Ook dit feit nam verwerende partij onvoldoende in aanmerking bij het nemen van haar beslissing. Verwerende partij lijkt niet te begrijpen dat de ziekte van verzoekers partner dermate ernstig was dat alle aandacht van verzoeker naar haar ging. Verzoeker heeft het dan ook emotioneel zeer moeilijk gehad toen zijn partner in april 2012 overleed, o Uit het administratief dossier blijkt vervolgens ook dat verzoeker tijdens zijn eerste jaren in België gewerkt heeft. Hij heeft gewerkt als landbouw arbeider tot hij dit niet meer mocht. Hij was dus wel economisch actief voordat zijn partner zo zorgbehoevend werd dat hij voor haar moest zorgen. Ook hiermee werd geen rekening gehouden door verwerende partij. o Verwerende partij houdt ook geen rekening met de leeftijd van verzoeker. Verzoeker is ondertussen 57 jaar. Werk vinden op deze leeftijd is uiterst moeilijk. Ook dit is een element dat uitdrukkelijk in artikel 42quater wordt aangehaald. Wederom liet verwerende partij na hierover te motiveren. Van al deze elementen was verwerende partij duidelijk op de hoogte aangezien het allemaal stukken betreffen van het administratief dossier. Verwerende partij had hier dan ook rekening mee moeten houden. Uit het bovenstaande is duidelijk dat de in de bestreden beslissing geformuleerde juridische en feitelijke gronden niet redelijk of voldoende deze beslissing rechtvaardigen. De motivering is niet afdoende. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in recht evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Door geen rekening te houden met de hoger genoemde elementen, schiet de overheid tekort aan haar motiveringsplicht. De opgegeven motieven zijn onnauwkeurig en vaag en houden onvoldoende rekening met de concrete situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft ook duidelijk verzaakt aan haar zorgvuldigheidsplicht. Zij heeft niet alle relevante elementen uit het administratief dossier in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij heeft zich gebaseerd op een incorrecte feitenvinding.

Tenslotte blijkt duidelijk uit het voorgaande dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de elementen zoals bedoeld in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten dat geen elementen in de zin van voormelde bepaling voorlagen die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat "de Belgische partner van betrokkene op 28.04.2012 overleden is" en "Aangezien betrokkene als bewijs van inkomsten enkel het pensioen van zijn overleden partner voorlegt en uit geen van de documenten blijkt dat betrokkene op heden nog steeds over deze inkomsten beschikt, is niet aangetoond dat betrokkene aan de uitzonderingsituatie van artikel 42quater, §3 van de wet van 15.12.1980 voldoet".

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

Verzoeker voert aan dat het socio-economisch onderzoek naar het verblijf van verzoeker dateert van voor het overlijden van zijn partner.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker werd tot verblijf toegelaten in functie van een Belgische partner en financieel van die partner afhankelijk was, zoals blijkt uit de voorgelegde documenten. Hij stelt tijdens de eerste jaren van verblijf gewerkt te hebben tot hij dat niet meer mocht als gevolg van illegaal verblijf en naderhand, ook gezien zijn leeftijd zeer moeilijk werk kan vinden.

Artikel 42quater bepaalt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een nader onderzoek naar zijn persoonlijke situatie buiten partnersverband tot een andere beslissing kunnen leiden als die nu voorligt. De kritiek die hij uit de op de bestreden beslissing is louter theoretisch, enkel en alleen gebaseerd op de tekst van de wet, zonder dat hij aannemelijk maakt dat die wet toepassing zou kunnen vinden. Verzoeker toont niet aan “*werknemer of zelfstandige te zijn in België*” of “*voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen*”. Met die uiteenzetting maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke basis is genomen.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC